

Hồi 71

Người Con Gái Họ Lý

Nước suối mát lạnh làm cho Đức Uy thêm tỉnh táo và bây giờ thì gương mặt tuần tú đã trở lại hoàn toàn.
Hắn thở dài chán nản.

Hắn có đủ cơ trí và dũng cảm, hắn có thể đổi mạng với Lý Tự Thành, nhưng lần này thì kể như đã bỏ công không.

Hắn thấy chuyện làm quả là đại đột, công phu tìm ra tên họ Hạ Vân và công tác đặc biệt của hắn tại Uyển Bình, anh em “Cùng Gia Bang” đã phải mất quá nhiều công, thế mà đành xem như đã đổ sông đổ biển.

Đức Uy nghĩ nhiều nhưng không khỏi một cái vấp, giá như hắn dừng cho Hạ Vân vào thành thì công việc có thể khó mà lộ ra được.

Hắn đã cẩn thận giấu thân của lão, lấy thẻ đồng của lão, nhưng hắn quên rằng lão đã có mặt tại thành nên nhiều người thấy mặt.

Một sự thất vọng làm Đức Uy chán nản, hắn ngồi dựa vào gốc cây nghe tiếng suối, hai mắt thần thờ.

Thình lình Đức Uy vụt đứng lên.

Cảm giác của hắn thật là bén nhạy, vì hắn đứng lên một lúc sau mới nghe tiếng động.

Tiếng động cách đó chừng mười trượng.

Tiếng động của bước chân, tạp loạn, hình như không phải bước chân người...

Đức Uy vội nhảy vào gốc cây núp.

Lát sau, một người cười lừa thất thểu đi tới, người đó có dáng vẻ mệt mỏi.

Đến gần thì Đức Uy đã nhận ra cô gái đã gặp khi đi cùng với đạo sĩ, hắn nhảy ra ghì cương con lừa lại giùm.

Cô gái giật mình nhưng rồi nhận ra Đức Uy nên nhảy xuống:

- Ủa, Lý đại ca đang làm gì ở đây?

Đức Uy không đáp mà hỏi lại:

- Cô nương không tìm được nhà ông cậu sao? Đêm khuya mà đi nguy hiểm quá, cô định ra đồng à?

Hàng mi cong vút của cô gái chớp chớp liên hồi:

- Đi suốt cả một nửa đêm, mệt quá...

Đức Uy nói:

- Cô nương lại đây, chỗ gốc cây này ngồi có thể dựa đầu luôn được, ngồi nghỉ cho khoẻ đi, không sao đâu.

Cô gái nhìn Đức Uy bằng đôi mắt nặng cảm tình:

- Lý đại ca, anh tốt quá, cảm ơn anh.

Nàng ngồi dựa vào gốc cây, nàng thở nhẹ một hơi dài, trông dáng cách thật vô cùng khoan khoái, nàng nói:

- Tuy ngồi trên lưng Tiểu Hắc, nhưng vì phải đi lâu quá thành ra mệt không nói nổi. Có lúc sợ quá phát khóc mà cũng không dám khóc, chẳng biết làm sao...

Nàng nói ai nghe cũng phải chảy nước mắt, thế nhưng nàng lại nhìn Đức Uy và nhoen miệng cười.

Cô bé thật ngây thơ.

Chuyện đáng khóc mà cô ta vẫn cứ cười.

Cái cười của cô bé vừa ngây thơ mà cũng vừa động lòng người, cái lúm đồng tiền bên má trái của cô thật có duyên.

Nhìn nụ cười của cô ta, Đức Uy chợt nghe tim mình đập mạnh.

Như không thấy sự xúc động của Đức Uy, cô gái lại nói tiếp:

- Lý đại ca, riết rồi tôi cũng không thêm sợ nữa, tôi chỉ sợ mẹ trông... mà nè, tại sao Lý đại ca lại ra đây?

Đức Uy cũng không trả lời mà hỏi lại:

- Tôi nhớ cô nương bảo vào kiếm nhà người cậu?

Cô gái nghiêng mặt:

- Chớ sao? Nhưng mà bây giờ làm sao tìm được, tối quá, phải chờ sáng mai. Bây giờ không dám vào nhà ai hết, mà đâu có ai cho mình vào? Đi ngoài đường thì lại sợ gặp quân giặc, tôi đành phải nhắm ra đồng...

Đức Uy lắc đầu:

- Nguy hiểm vô cùng, mà cô cũng thật là gan dạ.

Cô gái nhướn mắt:

- Gan dạ? Trời ơi, Lý đại ca không biết đó, ở nhà tối đến là tôi không dám ra hè nữa đó nghe, nhưng bây giờ thì biết làm sao, ngồi trên lưng Tiểu Hắc, bụng tôi đánh lô tô, không khóc mà nước mắt cứ chảy ra...

Nàng nói thật, một cô gái bơ vơ giữa lúc giặc giã lan tràn, cái mạng của nàng thật mỏng manh.

Đức Uy bất nhẫn, hần nói:

- Chứ cô nương không biết ông cậu ở đâu sao?

Cô gái lắc đầu:

- Đâu có biết, hồi nhỏ có đi một lần với mẹ, lâu quá rồi, bây giờ trời lại tối quá.

Vẻ mặt nàng trông thật thảm hại, ai nhìn vào vẻ ngây thơ, sợ hãi của nàng cũng phải đau lòng, thế nhưng rồi cô ta lại nhướn miệng cười:

- Mà hồng chừng hên đó Lý đại ca, nếu không đến đây hoặc đến đây mà tìm được nhà cậu thì làm sao gặp được Lý đại ca.

Cứ theo cách nói của nàng, làm như nàng rất muốn được gặp lại Lý Đức Uy lắm vậy...

Đức Uy thở ra:

- Mong đêm nay được yên lành, để ngày mai cô nương tìm cho được nhà ông cậu.

Cô gái chớp chớp mắt:

- Sao lại không yên? Có Lý đại ca mà. Ở bên cạnh Lý đại ca, tôi không sợ gì cả. Tôi biết Lý đại ca biết võ công mà lại còn giỏi dử lắm, phải hôn.

Cô này quả đoán mò, nhưng không chừng con mắt của cô ta cũng tinh lắm.

Đức Uy cười:

- Cô nương nhìn nhầm rồi, tôi là dân làm ruộng mà.

Cô gái ngó Đức Uy như háy:

- Lý đại ca khiêm nhượng hoài, tôi ngó qua một lần là biết ngay, tôi biết Lý đại ca khác người thường ghê lắm, chỉ có điều là tôi không biết khác ở chỗ nào thế thôi.

Rồi như thấy mình nói quá nhiều, cô ta lại bật cười:

- Tôi nói chuyện vụng về lắm, Lý đại ca đừng cười nghe.

Bây giờ thì hình như cô ta lại bắt đầu khách sáo.

Đức Uy cười:

- Cô bảo tôi khách sáo, thế mà cô lại khách sáo rồi đó.

Cô gái nhìn Đức Uy thật sâu và vụt hỏi:

- Lý đại ca đi đâu vậy? Đi tìm bằng hữu à? Còn cái vị bằng hữu đạo trưởng của Lý đại ca đâu?

“Bằng hữu đạo trưởng”? Cái cách nói chuyện của cô gái này thật là ngớ ngẩn đến tức cười, nhưng Đức Uy không cười, hấn trầm ngâm:

- Hấn không phải là bằng hữu của tôi, hấn là bè lũ của tên giặc Lý Tự Thành, tôi là dân Hán, làm sao có bằng hữu giặc?

Cô gái nhướn mắt:

- Ủa, ừ, mà phải rồi, tôi thấy Lý đại ca cũng không giống bọn giặc, nhưng sao Lý đại ca lại đi chung với hấn.

Đúng là một cô gái nhà lành, đối với cô ta, Lý Đức Uy không cần phải dè dặt gì cả, hấn vui miệng nói cho cô ta biết về chuyện theo dõi Lý Tự Thành từ Uyển Bình huyện đến đây và cuối cùng hấn nói:

- Tình hình bất ổn, cô nương liệu mà tìm ông cậu rồi rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt.

Cô gái tròn xoe đôi mắt:

- Đúng rồi, tôi biết mà, Lý đại ca là một bậc anh hùng vì nước. Tôi biết Lý đại ca không phải hạng tầm thường, tôi nói có sai đâu.

Đức Uy cười:

- Cô nương quá khen rồi đó.

Cô gái nói:

- Mà bọn giặc này kể cũng tài, chúng đã khám phá ra Lý đại ca rồi, chắc thế nào chúng cũng lùng kiếm cho mà xem.

Ngừng một chút cô ta nói:

- Không được đâu Lý đại ca, bây giờ đã bại lộ rồi, Lý đại ca không tìm thấy Lý Tự Thành được nữa đâu.

Đức Uy gật đầu:

- Cô nương nói đúng, bây giờ thì chúng đã kinh động rồi, bây giờ thì chúng đã bố trí chặt chẽ rồi, không làm sao tìm được, nhưng không giết được Lý Tự Thành thì thiên hạ sẽ có mang tai hoạ sanh linh đồ thán, hơn nữa, để chúng làm loạn như thế này, đất nước sẽ rơi vào tay bọn Mãn Châu...

Cô gái lắc đầu:

- Làm sao bây giờ, đúng như Lý đại ca nói, chúng đã hay biết rồi, chúng sẽ bố trí chặt chẽ, chúng có thiên binh vạn mã, trong khi Lý đại ca chỉ có một mình, đừng nói chuyện đi tìm chúng, có lẽ bây giờ chúng đang bố trí từng góc cỏ nhánh cây để lừa bắt Lý đại ca rồi.

Đức Uy gật đầu:

- Tôi biết, nhưng bản thân tôi thì đâu có đáng kể chi, nếu có thể giết được Lý Tự Thành để trừ hoạ cho dân mà tôi phải chết thì đó cũng là chuyện nên làm.

Cô gái gật đầu:

- Tôi biết Lý đại ca nóng lòng cứu nước cứu dân, nhưng bây giờ thì làm sao?

Đức Uy trầm ngâm:

- Bây giờ thì tôi chỉ đi từng bước, tôi hy vọng may ra có xảy đến cách hay, chớ thật tình thì ngay bây giờ tôi cũng chưa biết phải tính sao.

Cô gái nhướng mắt:

- Lý đại ca có học, tôi biết quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, chuyện làm của Lý đại ca kinh động quỷ thần, nhưng bây giờ...

Đức Uy cau mặt:

- Cô nương muốn nói...

Cô gái lắc đầu:

- Tôi cũng không biết phải nói sao, tôi không thể giúp được Lý đại ca gì cả, nhưng tôi có nghĩ cách này...

Đức Uy nhìn chăm chăm vào mặt cô gái:

- Chắc cô nương có cách hay...

Cô gái bỗng trầm ngâm:

- Lý đại ca nghĩ tôi đến Chương Đức này là để tìm người cậu phải không?

Đức Uy chớp mắt:

- Chớ không phải thế sao?

Cô gái đáp:

- Tìm cậu thì phải rồi, nhưng không phải chỉ đơn thuần một việc đó mà phải mạo hiểm như thế này, vả lại nếu chỉ tìm thăm không thì chắc chắn mẹ tôi cũng không bao giờ chịu cho đi.

Đức Uy bỗng nghe hồi hộp, hắn thấy cô gái này như đã thay đổi hẳn, cô ta không còn là cô gái ngây thơ như hắn nghĩ...

Cô gái nói tiếp:

- Lý đại ca là một con người quyết tâm vì nước mà hy sinh, là anh hùng lấy việc cứu nước cứu dân làm trọng, tôi cũng không dám giấu Lý đại ca, tôi đến đây để thăm cậu mà còn có mục đích là khuyên cậu tôi hãy giết giặc quay về, đoái công chuộc tội...

Đức Uy sửng sốt:

- Như vậy ông cậu là...

Cô gái thở dài:

- Bây giờ thì là giặc rồi, nhưng cách đây nửa tháng, ông vẫn còn ăn lộc triều đình...

Đức Uy rúng động:

- Ông cậu của cô nương...

Cô gái hỏi:

- Lý đại ca có biết chuyện Bảo Định Phó Tướng Tạ Gia Phúc Giết Tuần Phủ Từ Châu cùng với Khưu Mậu Hoa hàng giặc hay không?

Đức Uy gật đầu:

- Tôi biết, nhưng ông cậu của cô nương là ai? Khưu Mậu Hoa hay Tạ Gia Phúc?

Cô gái mỉm cười:

- Tạ Gia Phúc, người cậu đã mang lại điều bất hạnh cho họ ngoại của tôi.

Nàng cười, nụ cười có phần cay đắng:

- Vì thế, xin Lý đại ca hãy yên lòng, đối với giặc, tôi cũng còn chỗ dựa, chúng không hại tôi được đâu.

Đức Uy gật gật đầu:

- Thật quả tôi không ngờ...

Cô gái nói:

- Xấu hổ lắm, tôi thấy không có thân thích thế là hơn.

Đức Uy nói:

- Chuyện đó đâu có quan hệ gì với cô nương?

Cô gái nói:

- Có chứ sao không, chính vì việc làm của cậu tôi mà thiếu chút nữa mẹ tôi đã phải treo mình tự tử, hiện vẫn còn lâm trọng bệnh ngày đêm thổ huyết.

Đức Uy thở ra:

- Cô nương vâng mạng lệnh đường, đến khuyên ông cậu phải không?

Cô gái gật đầu:

- Đúng thế, mẹ tôi không muốn cho nhà họ Tạ mang tội với tổ tiên.

Đức Uy hỏi:

- Cô nương có nắm chắc được thành công?

Cô gái nói:

- Ông bà ngoại tôi mất sớm, cậu tôi sống với mẹ tôi. Chị lớn là mẹ, bình thời cậu tôi rất kính sợ mẹ tôi, nói gì cũng tuân theo, từ ngày ra làm quan đến giờ chỉ khoảng mười năm, không ngờ lại biến tâm như thế ấy, nhưng tôi tin rằng cậu tôi hãy còn nghĩ đến mẹ cha.

Đức Uy gật gật đầu:

Cô gái nói tiếp:

- Chỉ có điều tôi ngại cậu tôi không dám trở về, Lý đại ca nghĩ xem, giết thượng cấp hàng giặc là tội tru di...

Đức Uy mím môi suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Cô nương, chuyện đó rất dễ, chỉ cần ông cậu có lòng hối hận, biết giết giặc để quay về thì tôi có thể đảm bảo sẽ giữ y chức vụ như xưa.

Cô gái trở mặt vui mừng:

- Lý đại ca có thể đảm bảo được sao? Có thể...

Đức Uy nói:

- Thật không giấu cô nương, tôi tuy không chánh thức là quan của triều đình, nhưng quyền thế của tôi không hề sút một đại thần nào.

Cô gái nhướng mắt:

- Thật thế chứ, Lý đại ca?

Đức Uy nói:

- Chuyện quan hệ trọng đại, tôi cũng không dám đối cô nương, cô nương cứ nói với ông ta là “Ngân Bài Lệnh Chủ” Bố Y Hầu đảm bảo cho ông ta yên lành trở lại với triều đình để lo cho dân cho nước.

Cô gái càng mở tròn đôi mắt:

- “Ngân Bài Lệnh Chủ” Bố Y Hầu?

Đức Uy nói:

- Bố Y Hầu tuy chỉ là một tước danh dự và tuy không hưởng lộc vua, nhưng có đủ quyền hành, cô nương yên tâm.

Cô gái hỏi:

- Lý đại ca là Bố Y Hầu?

Đức Uy lắc đầu:

- Không, Bố Y Hầu là nghĩa phụ của tôi, người đã có công lớn với Chu gia.

Cô gái thấp giọng:

- Nếu như thế thì Lý đại ca là ... Tiểu Hầu gia.

Đức Uy lắc đầu:

- Xin cô nương đừng bao giờ gọi tôi như thế, tôi không dám nhận đâu, tôi không phải là người nối chức tước của cha tôi, vì chức tước đó là danh dự, tôi chỉ là người nối nghiệp.

Cô gái chớp mắt, tinh thần cô ta cố nhiên kích động.

- Bất luận nói như thế nào, đến đây, tôi chỉ nắm được ba phần, bây giờ Lý đại ca đã giúp cho thêm bảy phần nữa, tôi quyết chắc phải thành công. Có người đảm bảo cho chuộc tội, cậu tôi không còn gì sợ nữa, có người đảm bảo phục hồi nguyên chức, nhứt định cậu tôi sẽ vui mừng, không sợ và vui mừng, chắc chắn cậu tôi sẽ không hề do dự.

Đức Uy nói:

- Tà tướng quân hãy còn điểm lương tri, ông ta sẽ thẳng thắn trở về, chuyện quay về của ông ta, đối với Đại Minh triều có nhiều điều lợi, công đó không chỉ đủ chuộc tội mà hãy còn dư.

Cô gái vụt đứng phắt lên:

- Nhưng không biết Lý Tự Thành đã đãi ông ta như thế nào, cho làm quan chức chi không biết, có gần được Lý Tự Thành hay không?

Đức Uy nói:

- Chuyện đó không vội, chỉ cần ông ta quay về với lẽ phải, chuyện giết giặc là chuyện của tôi, tôi chỉ cần ông ta cho tin thật chắc về chỗ ở của Lý Tự Thành, và nếu có thể được thì tìm cách cho tôi đến gần nơi đó là đủ.

Cô gái gật gật:

- Như thế này nghe, sáng ngày mai tôi sẽ vào tìm gặp cậu tôi nhóng thử ý kiến ông ta thế nào, chỉ cần ông ta gật đầu tôi sẽ cấp tốc trở ra báo tin cho Lý đại ca.

Đức Uy nói:

- Được rồi, bây giờ thì chỉ có cách đó.

Cô gái hỏi:

- Như thế thì Lý đại ca ở lại đây đợi hay là ...

Đức Uy trầm ngâm:

- Được rồi, tôi sẽ đợi ở đây, chỗ này có thể yên hơn.

Cô gái nhướng mắt:

- Chắc một lời nghe.

Đức Uy gật đầu:

- Chớ không lẽ tôi lại nói với cô nương đến hai lời sao.

Cô gái vụt đưa tay lên, cô ra cò cò ngón tay trở trước mắt Đức Uy:

- Ngoéo đi, Lý đại ca, đừng có để rồi tôi phải kiếm ở đâu.

Thật đúng là con nít, nhưng thứ con nít “lớn” này vừa ngây thơ mà cũng khôn quỉ, Đức Uy nhìn vào bộ mặt tròn tròn ửng đỏ của cô bé mà lòng thấy nao nao

Từ nhỏ hấn đã là người không có thân thích, anh em, về với Bố Y Hầu, tuy ông ta đối với hấn một mực thương yêu như con ruột, nhưng bên cạnh đó lại còn có nghĩa thầy trò, một già một trẻ nương vào nhau, sống bên nhau, có thể nói tuổi trẻ và tình cảm của Đức Uy khô như sa mạc, sau này có dịp gần gũi với Mẫn Tuệ, Thiên Hương, nhưng sự chung đụng cũng chưa bao nhiêu ngày, lại hạn chế trong vòng lễ giáo, sự bộc lộ tình cảm cũng theo đó mà hạn chế quá nhiều.

Nay bỗng dưng gặp cô bé này, tuy lòng của Đức Uy không có chút gì là đại, nhưng về phương tiện cảm tình, hấn bỗng thấy gần gũi với cô bé thật nhiều, nhứt là thái độ tự nhiên ngây thơ mà trung hậu của cô ta, khiến cho hấn bối rối.

Hấn hấp thụ tâm tánh của Bố Y Hầu, hấn là con người khinh bạc lợi danh, công việc quan trường đối với hấn đã chẳng những không hấp dẫn mà lại còn có nhiều chán nản, hấn chỉ mong một ngày nào đó, đất nước thanh bình, hấn trở về gian lều cỏ, bên cạnh dòng suối trong, trên sườn núi đẹp, vờ lại luống cày, vui với ngọn lúa giồng khoai...

Tự nhiên trong khung cảnh ấy, hấn cần có bàn tay ngà ngọc...

Hấn nhớ thương và mong lung và hấn bỗng thấy cô gái ngồi trước mặt mình dễ mến làm sao...

Hấn muốn được có một cô em như thế.

Cô gái hình như cũng rất quyến luyến Đức Uy, nàng nói không thôi, tự nhiên là nhiều đoạn bắt quàng, từ chuyện này sang chuyện khác, hình như nàng muốn được nói chuyện với hấn.

Thế nhưng cái miệng và đôi mắt không thể theo lòng, lần lần nàng ngáp nhiều hơn nói, hàng mi cong vút của nàng dành cho thời gian khép lại nhiều hơn...

Đức Uy cười:

- Ngủ đi cô nương, ngủ cho khoẻ để sáng còn dậy sớm...

Cô gái gối đầu lên quần áo, cô nằm dựa gốc cây, hơi thở cô ta đã điều hoà, hàng mi khép kín lại càng cong vút lên, trông khuôn mặt thật mủm mĩm...

Cô bé thật thà mà lại không chút e dè, trước một người con trai mới quen, cô ta vẫn an nhiên nằm ngủ giữa đồng hoang...

Có lẽ lòng cô ta trong trắng quá, cô nghĩ ai cũng đều trong trắng.

Đức Uy ngồi nhìn cô bé và chợt lắc đầu.

May mà cô ta gặp mình, giá như gặp phải một tên giả nhân giả nghĩa nào khác, rồi cô sẽ ra sao khi thân gái một mình?

Trong đời có nhiều chuyện tình cờ mà lại quá hay, thật không ngờ tại thành Chương Đức giữa binh hoang mã loạn này mà lại gặp một cô gái như thế này...

Đức Uy nghĩ đến chuyện thành công của cô ta, nghĩ đến chuyện họ Tạ biết hồi tâm quay về với lẽ phải, cho dầu không giết được Lý Tự Thành, thì đây cũng là một đòn khá nặng đánh thẳng vào nhuệ khí đang lên của hắn, nó có tác dụng mạnh về tâm lý đối với binh tướng của Lý Tự Thành.

Không hiểu tại sao, hắn bỗng gởi nhiều thắng lợi vào cô gái trước mặt.

Hồi lâu mòn mỏi, Đức Uy cũng dựa vào gốc cây kế bên nhắm mắt.

Có con lừa như một tên quân hộ vệ đặc lực, hắn biết con vật rất tinh khôn, chỉ cần đánh hơi xa xa là nó sẽ đánh tiếng ngay.

Bây giờ thì thật là yên ổn.

Đức Uy nhắm mắt hồi lâu là hơi thở của hắn cũng nhẹ dần...

Cô gái đang nằm ngủ vùng mở mắt.

Nàng không động dậy, nàng mở mắt nhưng vẫn nằm im.

Nàng nghe ngóng và liếc về phía Đức Uy, nàng thấy hắn nằm im, hơi thở rất điều hoà, nàng nằm như thế một lúc lâu rồi nàng nhồm dậy...

Nàng chồm gần về phía Đức Uy, nàng gọi nhỏ:

- Lý đại ca, Lý đại ca...

Đức Uy đã ngủ rồi.

Suốt ngày và hơn nửa đêm mỗi mệ, hắn ngủ thật ngon.

Cô gái ngồi thẳng dậy, nàng nhìn chăm chăm vào mặt Lý Đức Uy, nàng im lặng, không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì...

Nàng nhìn trần trời một cách xuất thần, nàng không gọi nữa mà nàng cũng không động dậy, nàng nhìn hắn như chưa từng thấy hắn lần nào.

Thân hình không động nhưng đôi tay nàng nhấc lên thật nhẹ, không biết vô tình hay cố ý, bàn tay trắng muốt của nàng dờn lần về phía ngực hắn, bàn tay không run...

Hình như nàng muốn chạm vào ngực hắn, nhưng rồi lại thôi, nàng không rút tay về, ngón trở như búp măng non của nàng ngay ra, chĩa ngay tâm khẩu...

Nàng ngồi thật yên, mặt nàng không lộ vẻ gì, nàng lại nhìn sững vào mặt hắn, nhìn dờ dẩn, nhìn trân trối, nhìn thật lâu rồi nàng đặt bàn tay xuống bắp vế của nàng.

Nàng vẫn ngồi bất động, mặt nàng vẫn không rời mặt hắn, hình như đang cố thở ra, thật dài, thật nhẹ.

Hơi thở của Đức Uy vẫn điều hoà, da mặt tuy ửng nắng, trán hắn tuy đã hằn lên gợn phong trần, nhưng thật bình thản, sáng sủa, vành môi ngạo nghễ bây giờ khép lại một cách thien lương...

Cô gái lại thở dài, mắt nàng vẫn không rời mặt hắn.

Sống mũi nằm thẳng trên khuôn mặt xương xương, nét cương nghị kiêu hùng của người thanh niên đã từng xông pha chiến trận, đã từng nghiền răng giết loài sâu dân một nước, đã từng đón ngã bao nhiêu giặc cướp, bây giờ không thấy, bây giờ, nằm ngủ nơi đây là một chàng trai khôi ngô, thuần hậu, phảng phất vẻ u buồn của một nhân chứng trong buổi thiên hạ loạn ly...

Hình như cô gái thở dài, nàng nhè nhẹ đặt mình trở xuống, nàng nghiêng mình quay lưng về phía Đức Uy và nàng nhắm mắt, thỉnh thoảng, hàng mi cong khẽ động, không biết nàng còn thức hay đã ngủ say...

- - o O o - -